

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TƯ MỞ CẨM NANG COI ĐIỀU BÍ HIỂM

Từ Văn hít mạnh một hơi chân khí rồi nói :

- Phải chăng tôn giá có ý trêu cợt tại hạ ?

Quý Hồ phu nhân nói :

- Người không đáng đâu.

- Tại hạ lấy lễ thỉnh cầu tôn giá nói thực cho.

Lão già lại máy môi muốn nói câu gì song lại dừng đường như có điều tâm sự mà không dám hở môi. Quý Hồ phu nhân lại vọng lên tiếng cười lạt ra chiều kẻ cả coi Từ Văn chẳng vào đâu, mặt dùng âm điệu lạnh như băng tuyết đáp :

- Địa Ngục thư sinh, người biết điều thì xuống núi đi.

Từ Văn lửa giận bốc lên ngao nghễ đáp :

- Nếu không thì sao ?

Quý Hồ phu nhân hững hờ đáp :

- Nếu không thì người vĩnh viễn chẳng được xuống núi nữa.

Từ Văn ra giọng thách thức nói :

- Cái đó chưa chắc.

Quý Hồ phu nhân nhấn mạnh :

- Cái đó là tự người tìm đến cái chết.

Từ Văn vẫn cương quyết :

- Tại hạ mà chưa đạt được mục đích thì nhất định không về.

Lão già tỏ vẻ rất bồn chồn luôn luôn ra hiệu cho Từ Văn bỏ đi, Quý Hồ phu nhân lại dùng phép truyền thanh nói :

- Tướng Uý Dân điều ước trước nay đã thủ tiêu thôi người đi đi.

Lão già biến sắc nhìn Từ Văn nói :

- Thằng ngốc kia ! Thế là người làm hư hết bao nhiêu công trình của ta.

Lão nói xong văng mình xuống hồ chạy đi, chớp mắt đã mất hút trong làn sương mù. Từ Văn kinh ngạc thộn mặt ra, tiếng quát vừa rồi đúng là thanh âm của Tướng Uý Dân nhưng tướng mạo hoàn toàn khác hẳn, chàng tự hỏi :

- Tướng thế thúc nói hư hết công việc là nghĩa gì ? Tại sao thế thúc lại nhận là Tướng Uý Dân, thế thúc lại biểu diễn phép đi trên mặt nước có phải bản lĩnh lão gia làm được chăng ?

Từ Văn lâm vào tình trạng rất khó nghĩ chàng chợt nhớ tới cẩm nang của Hoàng Minh trao cho lúc ra đi. Gã dặn chàng khi gặp bước nghi nan không quyết định được thì mở ra coi, chàng liền mở ra coi thì trong cẩm nang viết :

" Tướng Uý Dân tức là gia sư nếu gặp người có nốt ruồi đen ở huyệt mi tâm tức là chân tướng lão nhân gia đó "

Từ Văn bật tiếng la hoảng chàng xúc động đến độ toàn thân run lấy bầy. Thật chàng không bao giờ ngờ tới Tướng Uý Dân lại là Diệu Thủ tiên sinh. Thế là vụ bí mật đã phanh phui những mối nghi ngờ bấy lâu nay bây giờ đã rõ rệt, nếu vậy Tướng thế thúc có bộ râu dài chùng tới bụng cũng chỉ là giả tạo, bữa nay chàng gặp đây mới đúng là chân tướng. Lão đã thu lưu đại mẫu chàng là Không Cốc Lan Tô Viên, lão đã bị người phát giác ra là đi cùng đường với phụ thân, mấy lần lão bảo Từ Văn đến Tướng phủ ở Khai Phong vì việc hôn ước với Tướng Minh Châu. Chàng lại nghĩ đến câu Hoàng Minh nói " Nếu gặp Diệu Thủ tiên sinh thì bất tất phải tìm đến Tướng Uý Dân nữa " bao nhiêu điều bí mật không giải thích được thì nay đã hoàn toàn khám phá ra.

Tướng Uý Dân cũng là Diệu Thủ tiên sinh, vậy vụ bí mật về phụ thân chàng còn sống hay chết, chuyện bí mật về Thất Tinh cố nhân chàng cho là cứ hỏi lão sẽ biết hết.

Bây giờ việc kiếm lão cùng " Kim tuyến thảo quả " không còn cần nữa rồi thì còn câu Quỷ Hồ phu nhân làm chi nữa. Từ Văn băng mình lướt đi mấy trượng, chàng chợt nhớ mặt trước là hồ nước nhưng thu thế không kịp nữa. Hai chân chàng đã đạp xuống mặt nước, chàng kinh hãi mồ hôi toát ra như tắm. Lúc chân chàng đặt tới cùng rồi cúi xuống nhìn bất giác phải phì cười. Nào có phải hồ nước gì đâu mà chỉ toàn đá bạch ngọc thiên nhiên, ánh mặt trời chiếu xuống trông như mù trắng mịn mờ lại giống nước hồ mờ ảo. Thảo nào Tướng Uý Dân đi như trên đất liền tuy nhiên chàng không khen cho tạo vật thần kỳ.

Quỷ Hồ ! Quỷ Hồ ! Không trách người ta kêu nơi đây bằng Quỷ Hồ thì ra nơi đây đầy rẫy quỷ khí.

Từ Văn từ khi phát giác chuyện bí mật chàng bạo dạn lên nhiều cất bước tiến về phía trung tâm Quỷ Hồ, càng vào sâu khí mù càng dày đặc chàng có mục lực siêu nhân mà chỉ trông xa được ba trượng. Ngoài ba trượng chỉ thấy đều mờ mịt không rõ chi cả chàng phải đề phòng bị người ta tập kích một cách bất ngờ.

Đột nhiên mắt chàng sáng loà, trước mắt chàng hiện ra một toà tịnh xá xây bằng đá trắng ánh hạt châu chiếu xuống soi rõ hết cả sự vật. Cửa lớn thạch thất mở rộng Tướng Uý Dân quỳ mọp ngay trước cửa.

Từ Văn chỉ nghe rõ nửa câu sau lão nói :

-... Xin tiên bối thu mệnh lệnh về.

Tiếng Quỷ Hồ phu nhân trong trẻo mà lạnh lẽo từ trong nhà vọng ra :

- Không được đâu.

Chàng nghe thanh âm rõ ràng chưa phải là người nhiều tuổi mà tại sao Tướng Uý Dân kêu mụ bằng tiên bối, khiến chàng rất đỗi ngạc nhiên.

Bỗng nghe Tướng Uý Dân cất tiếng đáp :

- Văn bối không dám trái với điều ước vì chưa mở miệng nói với gã câu nào.

Quỷ Hồ nói :

- Đừng rườm lời nữa, ta đã tuyên bố là không canh cãi.

Tưởng Uý Dân nói :

- Xin cho vãn bối được vào yết kiến tiên sư..

Quỷ Hồ phu nhân gạt đi :

- Cầm miệng ngay, nếu ta không nể mặt ảo ảnh lang quân thì khi nào để mi vượt khỏi tiêu trì nửa bước.

Từ Văn động tâm nghĩ thầm :

- Té ra Diệu Thủ tiên sinh là truyền nhân của ảo ảnh lang quân.

Bồng nghe Quỷ Hồ phu nhân nói :

- Ta nể mặt sư phụ ngươi, bây giờ cho ngươi dẫn thằng nhỏ kia dời khỏi nơi đây.

Hiển nhiên Từ Văn tới nơi mục đã biết rồi.

Từ Văn rảo bước tiến lại nói :

- Tưởng thế thúc ! Xin thế thúc đứng dậy chúng ta đi thôi.

Tưởng Uý Dân hần học nói :

- Hiền đệ ! Ngươi hại ta rồi.

- Thế thúc ! Chúng ta không cần đến " Kim tuyến thảo quả " nữa.

- Sao lại không cần ?

- Nội tình không thể trình bày được, xin thế thúc miễn cho.

Tưởng Uý Dân vẫn tỏ vẻ rất cung kính cúi đầu nói :

- Vãn bối xin cáo từ.

Lão nói xong đứng dậy, Từ Văn nghe nói Quỷ Hồ phu nhân có mối giao tình với ảo ảnh lang quân thì tuổi mục phải đến dư trăm.

Bồng nghe thanh âm Quỷ Hồ phu nhân vọng ra :

- Từ văn ! Ngươi là kẻ hợm mình dưới mắt không còn có bậc tôn trưởng nữa.

Từ Văn liền đổi giọng xưng hô :

- Lão tiên bối ! Lời chỉ giáo của tiên bối phải lắm vãn bối xin có lời từ tạ.

Chàng nói xong xá cái một cái. Sở dĩ chàng có thái độ khiêm nhượng cũng chỉ vì nể mặt Tưởng Uý Dân.

Quỷ Hồ phu nhân lại cất tiếng hỏi :

- Ngươi chỉ nói có một câu như vậy thôi sao ?

Từ Văn sững sốt hỏi lại :

- Theo ý tiên bối thì vãn bối phải làm gì ?

- Lão thân muốn giáo huấn ngươi một bài học.

- Cách giáo huấn như thế nào ?

- Chúng ta giao thủ ba chiêu nếu ngươi tiếp đón được thì hãy xuống núi.

Từ Văn hỏi lại :

- Nếu không tiếp đón được thì sao ?

Quỷ Hồ phu nhân nói :

- Người phải ở lại đây.

Tưởng Uý Dân rất đỗi hoang mang kéo Từ Văn lại quai mặt vào phía trang nói :

- Xin tiên bối tha thứ cho gã này còn nhỏ dại chưa biết gì...

Quỷ Hồ phu nhân gạt đi :

- Không việc gì đến người.

Tưởng Uý Dân nói :

- Tiên bối đã hứa lời cho vãn bối dẫn gã xuống núi rồi kia mà ?

Quỷ Hồ phu nhân lớn tiếng :

- Câm miệng lại ! Nếu còn nhiều lời thì kể cả người cũng phải ở lại.

Từ Văn lửa giận lại bốc lên không nhẫn nại được nữa, chàng xẵng giọng :

- Lão tiên bối uy hiếp người thái quá.

Quỷ Hồ phu nhân gắt lên :

- Uy hiếp người chăng ? Thành nhãi kia ! Người chưa đáng nói câu đó đâu...

Mụ dừng lại một chút rồi hô :

- Tiểu Mai ! Người ra dạy cho gã một bài học nhưng đừng giết gã.

Tiểu Mai đáp :

- Xin tuân lệnh !

Từ Văn đã tưởng chính Quỷ Hồ phu nhân ra động thủ với chàng ba chiêu không ngờ mụ lại sai tên thủ hạ xuất chiến, mà giọng nói có vẻ coi mình chẳng vào đâu thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Tưởng Uý Dân biến sắc ra chiều khiếp sợ nói :

- Hiền đệ ! Người thật quá ngông cuồng, thứ người đâu thể đấu chiêu với tiên bối được. Sao không nhận tội đi...

Từ Văn ngắt lời :

- Xin thế thúc hãy tránh sang một bên tiểu đệ không tin bọn tà ma này.

Tưởng Uý Dân thở dài nói :

- Hạng non nớt quả không biết trời cao đất dày là gì.

Từ Văn ngẩng đầu trông lên thì thấy một bà già đầu tóc bạc phơ đứng sững trước mặt, mắt mụ sáng như bó đuốc khiến cho ánh hạt châu phải lu mờ. Đó chính là người mà Quỷ Hồ phu nhân kêu bằng Tiểu Mai, tuổi mụ ít ra là phải vào cỡ bảy tám mươi nghe tên người ta tưởng mụ mới là một con tiểu nha đầu.

Chàng cất tiếng hỏi :

- Tôn giá là Tiểu Mai đó ư ?

Tiểu Mai nói :

- Im đi ! Tên tuổi lão thân đâu phải là hạng người có thể kêu gọi được.

Từ Văn nói :

- Xin các hạ ra tay !

Tiểu Mai trừng mắt đáp :

- Ngông cuồng vừa vừa chứ, người động thủ trước đi.

Tướng Uý Dân sợ toát mồ hôi tức giận quát :

- Từ Văn ! Người có giỏi thì hãy động thủ với ta.

Quỷ Hồ phu nhân lớn tiếng :

- Tướng Uý Dân ! Người không được phá hoại quy củ của ta.

Tướng Uý Dân hậm hực lui ra. Từ Văn biết lão thương yêu mình, sợ mình không tiếp nổi ba chiêu này của mục già nên chàng chẳng buồn để ý. Bà già kêu bằng Tiểu Mai lạnh lùng quát lên :

- Động thủ đi !

Theo lẽ luật giang hồ thì người cao tuổi chẳng bao giờ ra tay trước Từ Văn không nói gì nữa phóng ngay chiêu " Độc thủ nhất thức " nhanh như chớp. Mục già la lên một tiếng :

- Ái chà !

Rồi tránh sang một bên, Từ Văn thấy đối phương tránh khỏi chiêu " Độc thủ nhất thức " một cách dễ dàng thì không khỏi chấn động tâm thần biết ngay là một tay bản lĩnh không vừa chàng liền không để cho đối phương kịp ra tay phóng ngay chiêu " Độc thủ nhị thức ".

Hai chiêu thức này chàng đã phát huy đến mười thành công lực, mục già rú lên một tiếng :

- Ủi chao !

Rồi loạng choạng người đi, mặt mục co rúm ra chiêu đau khổ Từ Văn không muốn làm quá điểm tới là thôi. Chàng cũng hạ sát thủ nữa.

Tướng Uý Dân chấn động tâm thần lão không ngờ bây giờ công lực Từ Văn lại ghê gớm đến thế, chính Từ Văn học được kỳ tích trong vòng nửa năm mà chàng cũng không hiểu bản lĩnh mình tới mực nào.

Từ Văn quay mặt vào trong nhà nói :

- Tiền bối ! Văn bối may mà thắng được một chút.

Chàng vừa dứt lời bỗng trước mặt có tiếng hắng giọng một mục nạ giồng mặt đẹp như hoa đứng ngay bên cửa. Từ Văn giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Quỷ Hồ phu nhân đã ngoài trăm tuổi mà còn trẻ măng như thế này ư ? Thuật trụ nhan của mục sao kỳ đến thế ?

Bỗng nghe Quỷ Hồ phu nhân nói :

- Chà ! Người giỏi thiệt, lão thân quá coi thường người.

Từ Văn hỏi :

- Lão tiên bối có điều chi truyền dạy ?

Quỷ Hồ phu nhân đáp :

- Lão thân muốn tiếp người ba chiêu.

Từ Văn ngập ngừng :

- Vụ này..

Quỷ Hồ phu nhân ngắt lời :

- Lão thân quyết không thay đổi lời hứa sẽ để người đi. Có điều lão thân thấy chiêu thức của người kỳ bí lợi hại khác với thường tình nên muốn biết qua mà chơi. Người thử tấn công lão thân ba chiêu nhưng phải dùng toàn lực nghe.

Từ Văn ngần ngừ :

- Dùng toàn lực...

Quỷ Hồ phu nhân ngắt lời :

- Đúng thế ! Lão thân không phản kích mà chỉ đón chiêu thức của người.

Từ Văn lại ngập ngừng :

- Cái này...

Quỷ Hồ phu nhân xua tay gạt đi nói :

- Người hãy động thủ đi !

Từ Văn bất giác đưa mắt nhìn Tưởng Uyển Dân để thăm dò ý kiến chỉ thấy mặt lão buồn rười rượi coi chừng lão không muốn cho chàng ra tay. Nhưng Từ Văn đã lâm vào tình trạng cung giương tên lắp chẳng thể không bắn được nữa.

Chàng liền ngưng thần đề khí phóng ra chiêu " Độc thủ nhất thức "..

Quỷ Hồ phu nhân giơ tay khoanh tròn một cái coi rất quái dị khiến cho chiêu thức của Từ Văn không phát huy được. Cái đó thật là đáng sợ, bản lãnh cao thâm như Ngũ Phương giáo chủ, Vân Trung Tiên Tử cũng không thể làm được.

Diễn biến này khiến cho Từ Văn nổi lòng hiếu thắng chàng phóng ra chiêu " Độc thủ nhị thức " để tấn công. Tình trạng lại giống lần trước Từ Văn mới phóng ra được nửa vờ lại phải thu về.

Tưởng Uyển Dân giơ tay lên nói :

- Hiền đệ ! Tiên bối đây bản lãnh nghiêng trời người khôn hồn thì đừng mạo hiểm nữa.

Quỷ Hồ phu nhân lạnh lùng nói :

- Lão thân nói là chỉ đón tiếp gã ba chiêu chứ không phản kích.

Tưởng Uyển Dân lẳng lặng không nói nữa nhưng lão cũng hơi yên lòng vì Quỷ Hồ phu nhân đã hứa lời không phản kích.

Từ Văn lại có cảm giác khác lão vì hai chiêu trước Quỷ Hồ phu nhân đã ung dung phong toả còn chiêu thứ ba có thắng được không lại là một vấn đề rất trọng đại. Đệ tam thức là một chiêu tối cao của Vạn Độc môn mà cũng bị bại về tay Quỷ Hồ phu nhân thì là một cái nhục cho bản môn. Vì chuyện này chứng minh Quỷ Hồ không khai sơn lập phái mà sự thật đã đề trên bản môn.

Dĩ nhiên việc tu luyện của Từ Văn nông cạn hay cao thâm có mối quan hệ mật thiết với uy lực của chiêu thức, nếu quả nội lực của chàng cường mạnh thì uy lực của chiêu thức cũng tăng lên bội phần. Mặt khác chàng phải tuân thủ môn quy trong chiêu thức không dám phát huy chất độc, nếu không bị hạn chế điểm này thì tình trạng có thể khả quan hơn giả tử Quỷ Hồ phu nhân cũng ra tay công kích thì hậu quả chưa biết ra sao ?

Từ Văn vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng mắt chàng chiếu ra hững tia sáng xanh lè, chàng hô :

- Xin tiên bối đón tiếp chiêu thứ ba.

Tiếng hô chưa dứt chàng đã vận động công lực đến độ chót phóng ra chiêu " Độc thủ tam thức ".

" Bình " tiếng vang tuy nhẹ nhưng cả trường đều nghe rõ. Quỷ Hồ phu nhân loạng choạng người đi một cái, mặt mày nói :

- Thôi các người đi đi !

Thanh âm đầy vẻ thê lương, một bậc kỳ nhân trong võ lâm già quá trăm tuổi mà bị bại về tay một kẻ hậu sinh nhỏ tuổi thì sự thật đáng đau lòng. Từ Văn không ngờ " Độc thủ tam thức " lại thành công được chàng đứng ngẩn người ra nghe đối phương lên tiếng mới tỉnh lại, vội thi lễ kính cẩn nói :

- Tạ ơn tiên bối nhân nhượng cho.

Quỷ Hồ phu nhân không nói nửa lời trở gót đi vào, mặt mày già tóc bạc Tiểu Mai cũng bỏ đi mất hút. Tưởng Uý Dân nhún nhún cười nói :

- Chúng ta đi thôi !

Hai người chạy ra bờ rừng đến sườn núi, Từ Văn trông xuống hỏi :

- Thế thúc, bây giờ làm sao xuống núi ?

Tưởng Uý Dân đáp :

- Người hãy theo ta.

Hai người đi tới một chỗ triền núi cụt Tưởng Uý Dân thò tay vào khe đá lấy ra hai sợi dây, đầu dây có móc hỏ. Lão nói :

- Bằng cái này đây.

- Có phải là dây phi trao bách luyện không ?

- Đúng thế !

Từ Văn nói :

- Thế thúc xuống trước đi.

- Còn người thì sao ?
- Tiểu diệt tay không cũng xuống được.

Tưởng Uy Dân kinh hãi đưa mắt ngó Từ Văn dường như có điều chi muốn nói nhưng lão dừng lại. Lão móc dây phi trảo rồi tuột xuống lão dùng cặp phi trảo tụt xuống dần chỉ trong khoảng khắc đã không bóng dáng lão đâu nữa. Từ Văn liền vận đủ công lực dùng phép " Hoàn không phi thăng " xoay mình hạ xuống dần dần. Lúc chân chàng chạm đất thì chẳng thấy bóng vía Tưởng Uy Dân đâu, chàng lảo bầm :

- Lạ thật ! Hai người cùng xuống một chỗ kẻ trước người sau mà sao lại chẳng thấy thế thúc đâu ? Chẳng có lý nào thế thúc lại bỏ đi một mình..

Đột nhiên Từ Văn ngó thấy một dây phi trảo rớt trên bụi gai một tia máu tươi rớt xuống mé hữu chàng kinh hãi vô cùng tự hỏi :

- Nhất định Tưởng thế thúc gặp điều chi rồi, phải chăng có người đến đột kích nơi đây ? Bọn thủ hạ của Quỷ Hồ phu nhân hay là chính mục ? Nhưng cũng không có lẽ.

Chàng lắng tai nghe không thấy hơi thở cũng chẳng thấy động tĩnh gì Tưởng Uy Dân lại không phải là hạng kém cỏi mà sao mất hút chóng thế ?

Từ Văn trong lòng rất xao xuyến liền theo phía vết máu chạy đi, chỗ này cỏ dại mọc đầy chàng chạy xa mấy trượng không thấy vết tích đâu nữa vì rừng rậm rạp không thể trông ra xa được có điều chàng tin chắc tính thời gian thì bất luận có xảy chuyện gì thì đối phương cũng chưa chạy xa được. Từ Văn liền nhảy lên một mỏm đá nhìn ra phía trước nhưng cũng chẳng thấy gì. Nếu quả Tưởng Uy Dân bị hại thì thật là một mối hận thiên cổ cho chàng, vả lại còn bao nhiêu chuyện bí mật phải hỏi lão mới biết rõ.

Từ Văn trán toát mồ hôi trong lòng rất xao xuyến. Giữa lúc ấy một tiếng rên trầm trầm dường như phát ra ở dưới đất và từ trong khu rừng rậm không xa mấy đưa vọng ra. Từ Văn không nghĩ gì nữa băng mình chạy về phía phát ra thanh âm.

Trong rừng Tưởng Uy Dân bị trói chặt vào một cành cây, miệng mũi cũng bị bịt chặt bằng một tấm vải chỉ hở hai con mắt.

Bốn phía vẫn lặng yên như tờ không một tiếng động. Từ Văn vừa thấy tình trạng lửa giận bốc lên ngùn ngụt, chàng cất bước tiến về phía Tưởng Uy Dân. Vì chàng ra đời ít lâu gặp nhiều nguy hiểm nếm khá nhiều mùi quỷ quyết trên chốn giang hồ nên trong lòng vẫn để ý đề phòng. Giả tử như ngày trước thì chàng đã vọt lại giải cứu Tưởng Uy Dân rồi. Trong cổ họng Tưởng Uy Dân phát ra hai tiếng ú ớ, Từ Văn đưa mắt nhìn bốn phía song chân vẫn không dừng bước.

Tưởng Uy Dân trợn mắt lên như hai nhạc đồng đáng tiếc là miệng lão bị cột chặt không thể thốt ra lời để phô bày ý kiến. Nhưng gười tỉnh mắt đã biết ngay là trong lòng lão cực kỳ nóng nảy.

Từ Văn cho là có điều chi ngoắt ngoáy nhưng chân chàng vẫn bước không thể dừng bước được tiếp tục tiến dần về phía Tưởng Uy Dân.

Tưởng Uy Dân hai chân đột nhiên đạp xuống mặt đất một cái thật mạnh, cát đá cùng cành khô bắn tung lên. Từ Văn tự hỏi :

- Phải chăng đây là cạm bẫy ?

Một tia sáng vụt qua đầu óc chàng dường như chàng đã hiểu ra điều gì, chàng vẫn từ từ cất bước mục quang sắc bén nhìn chung quanh khắp ngọn cỏ gốc cây xem có phát hiện ra được vết tích gì chăng.

Một thanh âm nhỏ bé nếu là người thường thì không thể nghe thấy được đột nhiên phát ra từ lùm cây rậm cách đó chừng năm trượng. Nhưng đối với Từ Văn thế là quá đủ rồi, thanh âm li ti đó khiến cho chàng phát giác ra là có người ẩn núp trong bóng tối mục đích của họ dĩ nhiên là để đối phó với chàng. Chàng còn hiểu rõ là Tướng Úy Dân dậm chân xuống đất trợn mắt lên là có ý cho chàng dừng đi về phía lão.

" Soạt " một cái Từ Văn xẹt về phía tả nhanh như chớp đi về phía bụi rậm. " Sầm " đồng thời chàng vừa đạp chân xuống đất tia lửa lấp loáng tiếng nổ vang tai khói bốc mịt mù. Rồi một tiếng ư hử phát ra từ miệng một thiếu niên áo gấm, gã bị Từ Văn nắm lấy trước ngực giơ lên. Chàng nói :

- Ngũ Phương sứ giả ! Hà, hà ! Không ngờ bọn nanh vuốt tà ma các ngươi lại theo tông tích ta vào đến chỗ thâm sơn tuyệt lĩnh này..

Từ Văn chưa dứt lời, Ngũ Phương sứ giả bị chàng bắt hốt hoảng la lên :

- Ngũ Lôi châu !

Từ Văn phản ứng rất mau lẹ chàng buông tay rồi phóng mình nhảy chếch về mé hữu cách đó chừng ba bốn trượng. " Sầm " một tiếng, tiếp theo là tiếng rú thê thảm thế là tên Ngũ Phương sứ giả mà chàng vừa buông tay ra đã bị tan xác.

Trong vòng hai trượng khói lửa mù mịt ngoài năm trượng lá rụng rơi.

oOo